

Arrest

nr. 226 697 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSEN *loco* advocaat D. ANDRIEN en UNGER D. en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u van gemengde Tadjiek-Pashtou origine. U bent een soennitische moslim. U bent afkomstig uit het dorp Ghonda khel in het district Maydanshahr van de provincie Wardak. Sinds de leeftijd van zes of zeven jaar woonde u bij uw oom W. (...) in het dorp Pashai gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. U hielp uw oom bij zijn werk als landbouwer.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is uw vader spoorloos verdwenen. Uw vader was mullah in de plaatselijke moskee en weigerde te bidden tijdens de begrafenis van een soldaat van het Afghaans nationaal leger (ANA). Kort daarna is uw vader verdwenen en sindsdien is van hem niets meer vernomen. Ook na de verdwijning van uw vader, bleef u bij uw oom wonen in Paghman. Een tweetal weken voor het Suikerfeest van 2016 kreeg uw oom telefoon van uw moeder. Zij legde uit dat

haar gevraagd werd om u te laten terugkomen naar het dorp. Qari N. (...), een vriend van uw vader, had uw moeder verzocht om u te laten terugkeren. Drie of vier dagen later, een tiental dagen voor het Suikerfeest kwam uw moeder naar Paghman en reisde u samen met uw moeder en uw oom W. (...) naar uw geboortedorp Ghonda Khel. Daar aangekomen zat u 's avonds bij uw familie toen aangeklopt werd. Aan de deur stonden vijf of zes personen gewapende personen. Er werd een zwarte zak over uw hoofd geplaatst en u werd meegenomen. U werd naar een trainingskamp van de taliban gebracht. Qari N. (...) vertelde u dat uw vader een heel goede persoon geweest was en dat hij heel goed met hen samengewerkt had. Hierdoor begreep u dat uw vader lid was geweest van de taliban. De volgende twee dagen moest u opleidingen volgen, zowel fysieke als wapentraining. U werd erg moe en kon niet meer deelnemen aan de trainingen. Een strijder vroeg u waarom u niet deelnam en sloeg u met zijn wapen. U raakte gewond aan uw nier. Qari N. (...) kwam met u spreken en gaf u de toestemming om twee dagen naar huis terug te keren om te herstellen. Toen u thuis kwam, vertelde u aan uw moeder wat er gebeurd was. Uw moeder lichtte uw oom in en uw oom kwam u ophalen en nam u terug mee naar Paghman. U kreeg medische hulp. Enkele dagen later kwam uw moeder op bezoek bij uw oom. Ze vertelde dat talibanstrijders u gezocht hadden en u wilden opleiden. Uw moeder en oom overlegden en besloten dat u maar beter Afghanistan kon verlaten. Kort na het Suikerfeest verliet u Afghanistan. U reisde per bus naar Nimruz en vervolgens reisde u door Pakistan, Iran, Turkije en Bulgarije. U bleef acht à negen maanden in Bulgarije. U trok naar Servië, Macedonië en Griekenland, waar u ongeveer een jaar verbleef. Vanuit Griekenland vertrok u naar Italië en zo reisde u door naar Frankrijk en België. U was een kleine twee jaar onderweg en u kwam hier aan op 8 mei 2018. Op 9 mei 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u een foto neer van de taskara van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV), namelijk dat u geboren was op 5 juni 2003 (14 jaar en 11 maanden). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 16 mei 2018 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël te Leuven werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op datum van 16 mei 2018 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van zes maanden. De door uw verklaarde geboortedatum viel onder de ondergrens van het medisch onderzoek en kon niet in overweging genomen worden. U werd onder voogdij geplaatst tot 14 november 2018. Op het moment dat u gehoord werd door het CGVS, namelijk op 18 december 2018 stond u niet langer onder voogdij en was u meerderjarig. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien bleek dat u meerderjarig was op het moment dat u gehoord werd. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verlaten hebt, omdat u gedwongen gerekruteerd werd door de taliban en u zich niet wilde aansluiten bij de taliban. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een gedwongen vorm van rekrutering door de taliban, zoals die door u beschreven werd, haaks staat op de informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier met betrekking tot rekrutering door de taliban (zie: EASO 'Afghanistan. Recruitment by armed groups', Landinfo 'Afghanistan: recruitment to taliban' en CGVS COI Focus 'Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde'). U verklaarde dat u op een individuele manier onder dwang gerekruteerd werd door de taliban en overgebracht werd naar een opleidingscentrum. Uw moeder werd gevraagd om u te laten terugkeren naar de regio. Toen u aangekomen was in uw regio, werd u diezelfde dag nog opgehaald door vijf of zes gewapende talibanstrijders (CGVS, pg 7). U was op dat moment de enige persoon die door de taliban meegenomen werd en dit was uw allereerste contact met de taliban (CGVS, pg 19). De gewapende personen vroegen u of u met hen wilde meegaan en u antwoordde dat u bij uw familie wilde blijven, uw moeder vertelde hen ook dat het de bedoeling was dat u bij uw familie bleef (CGVS, pg 19).

Ondanks uw weigering en het protest van uw moeder, werd u toch meegenomen en opgesloten in een opleidingscentrum van de taliban. De volgende dag moest u meteen aan uw training beginnen en toen u na twee dagen niet meer wilde meedoen omdat u erg moe was, werd u gevraagd waarom u niet mee deed en werd u geslagen met een geweer (CGVS, pg 8). Nadat u het trainingskamp verliet en niet meer terugkeerde, werd uw moeder door de taliban gecontacteerd en werd haar gezegd dat ze uw jongere broer in uw plaats zouden meenemen, als u niet terugkeerde (CGVS, pg 21). Uit uw verklaringen komt het rechtstreeks gedwongen karakter van de rekrutering dan ook zeer duidelijk naar voor.

Welnu, uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban slechts in zeer uitzonderlijke gevallen zijn toevlucht neemt tot het rekruteren van strijders onder een vorm van directe dwang. Rekrutering door de taliban wordt doorgaans niet gekenmerkt door dwang, bedreigingen en geweld. De taliban wordt vooralsnog niet geconfronteerd met een tekort aan rekruten, zodat er geen nood is aan gedwongen rekruteringen. Er blijken voldoende gemotiveerde vrijwilligers te zijn. De taliban maakt gebruik van verschillende strategieën om ervoor te zorgen dat zij over voldoende manschappen kunnen blijven beschikken. In hoofdzaak rekruteert de Taliban via traditionele netwerken en georganiseerde activiteiten gerelateerd aan religieuze instellingen. Zo worden er op regionaal niveau, binnen traditionele netwerken overeenkomsten gesloten met plaatselijke leiders en ouderen om strijders te voorzien, en worden kinderen en jongeren geleidelijk voorbereid op een positie binnen de taliban bijvoorbeeld via een opleiding aan een madrassa's (koranscholen). De taliban maakt tevens veelvuldig gebruik van het internet en sociale media om hun boodschap te verspreiden en rekruten aan te trekken. Ook tracht de taliban actief om leden van de ANSF (Afghan National Security Forces) te doen overlopen en hun zijde te kiezen, nu ze meer nood hebben aan strijders met een militaire achtergrond. Daarnaast is het belang van mobiele elite-troepen binnen de taliban toegenomen, waardoor er minder nood is aan strijders die lokaal gerekruteerd worden. In deze context is het erg onwaarschijnlijk, dat u wel op een dergelijke, gedwongen manier gerekruteerd werd door de taliban. Het ging om uw eerste contact met de taliban en u werd op geen enkele manier voorbereid op een eventuele toekomstige positie als talibanstrijder. U had voordien geen enkele interesse vertoond in de taliban. De vraag om u aan te sluiten bij de taliban kwam dan ook uit het niets. U had daarenboven geen bijzondere vaardigheden die het voor de taliban interessant zou maken om u in te lijven. U verklaarde namelijk dat u behalve het helpen van uw oom bij zijn landbouwactiviteiten – uw oom bezat boomgaarden en teelde groenten - geen andere activiteiten had in Afghanistan (CGVS, pg 9). Als kind had u slechts ongeveer zes maanden, voordat u op de leeftijd van 6 à 7 jaar naar uw oom W. (...) in het district Paghman vertrok, les gevolgd in de plaatselijke moskee (CGVS, pg 9), hierna genoot u geen enkele vorm van (religieus) onderwijs meer.

U kon tijdens het gehoor geen overtuigende en concrete verklaringen aanbrengen, die het alsnog aannemelijk maken dat de taliban in uw geval wel tot een dergelijke vorm van gedwongen rekrutering zou overgegaan zijn, wel integendeel:

Uw enige link met de taliban zou uw vader geweest zijn. Uw vader zou niet enkel mullah geweest zijn in de moskee, maar zou ook bij de taliban aangesloten geweest zijn. De talibanstrijders in het trainingskamp zouden u verteld hebben dat uw vader een goede persoon was, en dat hij goed met hen had gewerkt en dat u de plaats van uw vader diende in te nemen (CGVS, pg 19). Het feit dat uw vader bij de taliban was, zou aldus de reden zijn dat u zich nu diende aan te sluiten. U kon echter dermate weinig vertellen over uw vader als talibanstrijder, dat u er niet in geslaagd bent zijn profiel als talib aannemelijk te maken, waardoor de reden waarom ze u specifiek wilden rekruteren komt te vervallen. U wist niet wanneer uw vader zich aangesloten had bij de taliban (CGVS, pg 9). U had geen idee wat de taak van uw vader was binnen de taliban. U wist niet wie de commandant van uw vader geweest was (CGVS, pg 10). Behalve Qari N. (...), die een vriend van uw vader zou geweest zijn, kon u niemand anders noemen die samen met uw vader bij de taliban aangesloten was. U had ook geen idee of er nog andere collega's van uw vader verdwenen waren of gestorven waren in de periode dat uw vader verdween (CGVS, pg 10). Uw vader zou nooit iets verteld hebben over zijn werk bij de taliban. Hij zou aan uw moeder enkel gezegd hebben dat hij naar de moskee ging en in de moskee werkte bij de strijders. U zou hij helemaal niets verteld hebben. Het lijkt merkwaardig dat een vader zijn zoon niet zou voorbereiden, indien deze zoon hem mogelijks zou moeten opvolgen binnen de taliban. Uw verklaring hiervoor was dat u niet bij uw ouders woonde, maar wel bij uw oom. U hoefde echter niet noodzakelijk bij uw vader te wonen om enige voorbereiding te krijgen van uw vader. Indien hij uit ideologische overtuiging lid was van de taliban, wat er alle schijn van heeft aangezien u verklaarde dat hij een religieuze opleiding kreeg tot mullah (CGVS, pg 11), is het des te merkwaardiger dat uw vader nooit met u, zijn oudste zoon, over de taliban zou gesproken hebben. U stelde dat u uw vader erg weinig zag, misschien maar om de drie of vier jaar, maar dan nog blijft het vreemd dat uw vader nooit ook maar iets over de taliban zou verteld hebben (CGVS, pg 10). Uit uw verklaringen bleek trouwens dat u geregeld contact had met uw moeder en dat u kon telefoneren zodat het zeker niet onmogelijk was voor uw vader om met u te praten. De talibanstrijders in het trainingskamp zouden u kennelijk ook geen concrete informatie gegeven hebben over uw vader. Ze zouden enkel gezegd hebben dat uw vader een heel

goede persoon was en dat hij goed met hen werkte, meer kwam u niet te weten (CGVS, pg 8). Het is weinig aannemelijk dat de taliban enerzijds zou eisen dat u de plaats van uw vader in neemt en dat zij u anderzijds niets concreets zouden vertellen over uw vader, wat hij voor hen gedaan had, wat zijn concrete rol was binnen de taliban en hoe u in zijn voetsporen kon treden. Een dergelijke summiere uitleg over uw vader kon u toch maar weinig motiveren en op die manier had de taliban slechts een kleine kans dat zij van u een overtuigde strijder konden maken.

De geloofwaardigheid van het profiel van uw vader wordt niet enkel aangetast door uw manifest gebrek aan kennis en de weinig aannemelijke verklaringen hiervoor, maar ook doordat het niet plausibel lijkt dat u pas kort voor uw vertrek te weten kwam dat uw vader talib was geweest. U verklaarde dat u juist voor uw vertrek uit Afghanistan te weten kwam dat uw vader lid was geweest van de taliban (CGVS, pg 8). Uw moeder zou u dit verteld hebben en u begreep in het trainingskamp dat uw vader bij de taliban was (CGVS, pg 8). Voordien wist u niet dat uw vader talib was (CGVS, pg 8). Uw vader is echter volgens uw verklaringen twee jaar voor uw vertrek verdwenen en wellicht overleden (CGVS, pg 4). Twee of drie weken na de verdwijning van uw vader, sprak uw moeder met Qari N. (...) om te vragen of hij iets wist over uw vader (CGVS, pg 9). Voorts verklaarde u dat jullie dachten dat hij overleden was toen het duidelijk werd dat hij voor de strijders werkte (CGVS, pg 10) en dat jullie een begrafenis organiseerden (CGVS, pg 5). Sinds de verdwijning van uw vader krijgt uw moeder om de drie of vier maanden een bedrag van 4000 of 5000 roepies van qari N. (...). Daarbij is het in Afghaanse dorpen doorgaans goed geweten wie de plaatselijke talibanleden zijn, zeker indien het dorp onder controle staat van de taliban, wat in uw geboortedorp Ghonda khel het geval zou zijn (CGVS, pg 10) en duidt de aanspreking 'qari' (iemand die de Koran kan reciteren) in vele gevallen op een lid van de taliban, net zoals andere religieuze titels zoals mullah of mawlawi. In dergelijke omstandigheden zou u toch al vroeger moeten begrepen hebben dat uw vader lid was van de taliban. Uw bewering dat u pas net voor uw vertrek te weten kwam dat uw vader talib was, komt dan ook niet geloofwaardig over.

Het onwaarschijnlijk karakter van uw vluchtrelaas wordt nog beklemtoond, doordat u op dergelijke eenvoudige wijze het trainingskamp van de taliban kon verlaten. Nadat u eerst met veel machtsvertoon en onder dwang werd meegenomen naar het opleidingscentrum van de taliban en u daar moest deelnemen aan de trainingen, mocht u twee dagen later zonder enige begeleiding terug keren naar huis. U zou moe geweest zijn van de trainingen en u zou een slag gekregen hebben van een talib. Qari N. (...) zou vervolgens vastgesteld hebben dat u er niet goed uit zag en zou u toelating gegeven hebben om voor twee dagen naar huis te gaan. Daarna moest u terugkomen. U werd naar het dorp gebracht en de talibs die u gebracht hadden, vertrokken weer. U werd naar het huis van uw moeder gebracht door een dorpeling, vermits u de weg niet goed kende in de regio (CGVS, pg 21). Hoe en waar u moest terugkomen was onduidelijk, want u kende de locatie van het trainingskamp niet (CGVS, pg 8). Het is totaal onaannemelijk dat de taliban, na alle moeite die ze gedaan hadden om u in te lijven, u gewoon naar huis lieten terugkeren. Zelfs al zou u gewond zijn, dan kon de taliban u verzorgd hebben in hun eigen medische faciliteiten, waarover zij zoals u verklaarde wel degelijk beschikten (CGVS, pg 20). Erop gewezen dat uw relaas weinig logisch over kwam, was uw enige verklaring dat het om een vriend van uw vader ging (Qari N. (...)) en dat ze niet dachten dat u zou weg lopen, omdat u zelf naar het dorp gekomen was op hun verzoek (CGVS, pg 20, 21). Het lijkt wel erg naïef dat de taliban niet zou vermoeden dat u zou vluchten, aangezien u toen u van thuis uit werd meegenomen, gezegd had dat u niet wilde mee gaan, dat u bij uw familie wilde blijven.

Daarnaast was het opvallend dat uw moeder onder druk zou gezet worden om u te laten terugkeren, maar dat er nu al geruime tijd, niets meer gebeurd is. U vernam dat uw moeder onder druk werd gezet om u te laten terugkeren, dat ze haar vroegen waar u verstopt was en dat er gedreigd werd om uw jongere broer H. (...) mee te nemen in uw plaats (CGVS, pg 18). De laatste keer dat uw moeder onder druk gezet werd, was toen u in Bulgarije was (vingerafdrukken genomen op 21 oktober 2016, zie Eurodac search result). In het voorjaar van 2017 vertrok u naar Griekenland, vermits u verklaarde dat u ongeveer een jaar in Griekenland verbleef en u in mei 2018 in België aankwam. Op 4 juli 2017 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland (zie Eurodac search result). Dat maakt dat er gedurende anderhalf jaar niets meer zou gebeurd zijn. Uw moeder werd kennelijk niet meer lastig gevallen, hoewel ze nog steeds in het dorp woont, en uw oom, die u geholpen heeft om Afghanistan te ontvluchten, kreeg ook geen problemen (CGVS, pg 21). Uw moeder had de taliban nochtans verteld dat uw oom u weg gestuurd had (CGVS, pg 21). Het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek komt dan ook weinig logisch over.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate

van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen

dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U verklaarde immers dat u sinds de leeftijd van zes of zeven jaar in het district Paghman van de provincie Kabul woonde en dit bij uw oom W. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt (CGVS, pg 4, 5 en 6). Uit niets blijkt dat u niet naar het district Paghman zou kunnen terugkeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612 , vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige

bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde kopie van een taskara, wijzigt niets aan bovenstaande analyse. Het zou om een document van uw broer gaan, maar dit staat geenszins vast, aangezien dit het enige document is dat u neerlegt en de familiale band aldus niet aangetoond werd. U legde geen enkel document neer dat uw eigen identiteit, nationaliteit of herkomst kan onderbouwen. Evenmin legde u documenten neer ter staving van uw vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst in wat zich aandient als een enig middel op de inhoud van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt:

“Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door de verzoekster werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoekster te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

Uw Raad beoordeelde tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas:

(...)

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van State, nr. 104.820 van 18 maart 2002).

Verder verzoekt zij het voordeel van de twijfel, die in haar geval omwille van haar kwetsbare profiel (ongeschoolde en opgesloten vrouw) breed moet worden toegepast.”

2.2. Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de vluchtelingenstatus.

In dit kader betoogt hij vooreerst:

“Verzoeker is inderdaad het voorwerp geweest van een vorm van gedwongen rekrutering, die bij de Taliban zeldzaam is, maar die in bepaalde specifieke situaties nog steeds bestaat. Verzoeker situatie is bijzonder, aangezien zijn vader zelf Taliban was”.

Verzoeker wijst op de inhoud van de informatie die verweerder hanteert en op hetgeen verweerder erkent in de bestreden beslissing, met name dat Ghondakhel wordt gecontroleerd door de taliban.

“In dit rapport wordt duidelijk gesteld (blz. 19) dat er sprake is van gedwongen rekrutering wanneer de persoon bezwaar maakt tegen toetreding tot de Taliban, wat hier het geval was. De Taliban probeerden eerst contact op te nemen met de klager via zijn moeder en boden aan zich bij hen aan te sluiten alvorens hem onder dwang weg te nemen. De objectieve informatie van het CGVS is dus niet in tegenspraak met de situatie in casu.

Hoewel de rekruteringsstrategieën van de Taliban niet hoofdzakelijk gebaseerd zijn op gedwongen rekrutering, bestaan ze wel degelijk. De Taliban maken over het algemeen gebruik van traditionele rekruteringstechnieken: naar school gaan, contact opnemen met jongeren via internet en sociale netwerken, enz..... Het CGVS is van mening dat het onmogelijk is dat verzoeker onder dwang is gerekruteerd terwijl hij nooit was voorbereid op een toekomst in hun strijdkrachten en nooit enige belangstelling voor hen heeft getoond.

Verzoeker situatie is echter bijzonder omdat zijn vader een zeer belangrijk lid van de Taliban in Ghondakhel was. Hij was de mullah van het dorp. Verzoeker had dus altijd al een toekomst met de Taliban gehad, maar dit gebeurde sneller en brutaler dan verwacht, omdat zijn vader was verdwenen.

Zelfs als verzoeker niet over bijzondere vaardigheden beschikte, is het voldoende om automatisch lid te worden als zoon van Mullah. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor duidelijk uiteengezet dat zijn vader een

belangrijke functie bij de Taliban had en dat van hem werd verwacht dat hij die functie zou overnemen (CGVS blz.19)

Verzoeker heeft bewijzen verstrekt van antwoorden op de vraag waarom de Taliban hem persoonlijk kwamen ophalen. Hij legt uit dat haar moeder haar uitdrukkelijk van Ghondakhel wegnam en dat haar vader het daar niet helemaal mee eens was. In deze context is het begrijpelijk dat de vader van de aanvrager voor hem bedoeld was om hem op te volgen, maar dat hij plotseling verdween zonder de gelegenheid te hebben gehad om het hem te vertellen

(...)

Verzoeker had sinds zijn zesde levensjaar bij zijn oom gewoond, dus hij wist heel weinig over het werk van zijn vader. Hij begreep het belang van zijn positie binnen de Taliban toen hij zelf in aanwezigheid van de Taliban was. verzoeker verklaarde dat hij zijn vader slechts om de drie à vier jaar zag (CGVS, blz. 6). De vader van verzoeker woonde in de moskee en keerde slechts eenmaal per week naar huis terug, zodat het niet onwaarschijnlijk is dat zelfs de moeder van verzoeker de omvang van zijn activiteiten niet zou kennen.

De vader van verzoeker verdween plotseling. Volgens Qari N. (...), een vriend van zijn vader, was zijn vader van plan hem voor te bereiden en op te leiden om hem op te volgen. Na zijn verdwijning nam zijn vriend dus de aanwerving van verzoeker over.

Toen verzoeker tijdens zijn gehoor zei dat de Taliban hem niets concreets over zijn vader hadden verteld, had hij het over de jongeren die met hem zijn opgeleid en die kennelijk geen informatie hebben. Verzoeker had niet de mogelijkheid om de vraag te stellen aan de strijders van hoger niveau.

Het CGVS acht het onaanvaardbaar dat verzoeker niet eerder begreep dat zijn vader een hooggeplaatst lid van de Taliban was, terwijl er verschillende aanwijzingen waren die op deze conclusie wezen. Het CGVS houdt absoluut geen rekening met het feit dat verzoeker enerzijds niet bij zijn ouders heeft gewoond en slechts af en toe met zijn moeder heeft gesproken, en anderzijds dat verzoeker geen sociaal-politieke kennis heeft. Hij ging niet naar school en kreeg alleen onderwijs van zijn moeder en van zijn oom, twee mensen die absoluut niet betrokken zijn bij het Afghaanse politieke leven (CGVS p.10)

Het feit dat verzoeker na een paar dagen opleiding naar huis kon terugkeren omdat hij zich ziek voelde, is een bewijs van de belangrijke taken van zijn vader. Hij werd niet op dezelfde manier behandeld als andere jonge rekruten. Het toont ook aan dat, hoewel ze hem op de eerste dag met geweld hebben weggevoerd, omdat hij niets wist van zijn erfgoed, de Taliban ervan overtuigd waren dat de aanvrager zich bij hen wilde aansluiten en in de voetsporen van zijn vader wilde treden. Daarom lieten ze hem een paar dagen terugkomen, in het vertrouwen dat hij uit vrije wil terug zou komen.

Het CGVS houdt geen rekening met de uitgebreide informatie die verzoekster daadwerkelijk heeft kunnen verstrekken over de Taliban en het opleidingskamp.”

Verzoeker wijst in deze op een aantal van de verklaringen die hij aflegde bij het CGVS. Vervolgens concludeert hij:

“Concluderend kan worden gesteld dat uit het gehoor van verzoeker blijkt dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden in zijn relaas. Het grootste probleem is dat hij niets wist over de situatie van zijn vader en daarom niet precies kan verklaren waarom de Taliban hem kwamen halen, behalve dat het normaal lijkt dat hij hetzelfde pad volgt als zijn vader.

Verzoeker legde uit dat hij bijna geen contact had met zijn vader omdat hij veel werkte. Hij zag hem eens in de drie, vier jaar. In dit verband is het begrijpelijk dat verzoeker niet eerder heeft ontdekt dat zijn vader lid was van de Taliban. Dit weerhoudt de strijders er niet van om automatisch zijn zoon te rekruteren, aangezien het heel duidelijk is dat de vader van verzoeker over hem had gesproken met zijn vrienden, waaronder bijvoorbeeld Qari N. (...).

Het is duidelijk dat verzoeker, als zoon van een hoge Taliban-ambtenaar, het risico loopt onder dwang te worden aangeworven of vervolgd indien hij weigert zich bij de Taliban aan te sluiten. Zijn familie is al bedreigd vanwege zijn afwezigheid. Of de aanvrager nu terugkeert naar Ghondakhel of Paghman, de situatie zal hetzelfde zijn omdat de Taliban hem kunnen vinden.”

2.3. Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij wijst met name op het risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stelt dat rekening moet worden met zijn bijzonder kwetsbare profiel als jong en ongeschoold persoon.

Vervolgens betoogt hij:

“Verwerende partij heeft een analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel gevoerd voor verzoeker.

Er moet gemerkt worden dat het CGVS deze analyse heeft gevoerd op basis van de "EASO Report Afghanistan: Security Situatie van december 2017" (zie administratief dossier van verwerende partij; eigen onderstreping).

Echter zijn er ondertussen meer recente verslagen gepubliceerd, die het CGVS niet in aanmerking heeft genomen om de situatie van verzoekers te analyseren en die vele informatie geven over de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan (meer precies de plekken die betreffen verzoekers, infra).

Op 30 augustus 2018 heeft de UNHCR de laatste "Eligibility Guidelines for assessing international protection needs of Afghan asylum seekers" gepubliceerd (staat niet in de inventaris gezien het aantal bladzijden; kan worden doorgestuurd op verzoek). Deze ontvangen de vorige "guidelines" van 2016.

Deze guidelines tonen aan een verhoging van de veiligheidsrisico's in Kaboel en concluderen dat Kaboel niet langer als veilig alternatief kan beschouwd worden.

De document biedt een uitgebreide analyse van de veiligheidssituatie en politieke ontwikkelingen, alsook een analyse van de algemene humanitaire situatie in het land.

Een groot verschil met de vorige guidelines verschijnt: de criteria voor de overweging van Kaboel als "Internal Flight or Relocation Alternative" zijn ingeperkt.

UNHCR merkt op de opkomst van "negatieve trends" wat betreft de veiligheidssituatie voor burgers in Kaboel over de periode 2017-2018 en verklaart dat burgers kunnen gevaren kennen in hun dagelijkse activiteiten.

De guidelines zeggen ook dat de overdreven "urbanization" van Kaboel leidt tot het onvermogen van het dekken van de basisbehoeften van de populatie.

Het rapport concludeert dat Kaboel geen Internal Flight or Relocation Alternative meer kan zijn.

Dat wil zeggen dat Kaboel niet veilig meer is.

De afgewezen Afghaanse asielverzoekers zijn teruggestuurd naar Afghanistan door veel EU lidstaten. Dit is een praktijk dat Amnesty International en Human Rights Watch hebben veroordeeld. De Finnish Immigration Services heeft beslist de beslissingen betreffende Afghaanse asielzoekers op de schorsen terwijl zij de tijd nemen om hun beleid toe te passen op de laatste bevindingen van de UNHCR.

Het tweede rapport betreft Kaboel in het bijzonder (zie administratieve dossier, COI Focus "Afghanistan-Security situation in Kabul City", pp. 9-13; eigen onderstreping). Dit verslag toont aan dat het geweldsniveau in Kaboel erg is verhoogd deze laatste maanden – wat verwerende partij helemaal niet heeft geanalyseerd voor verzoekers:

(...)

Deze informatie toont aan dat er een hoog geweldsniveau in Kaboel bestaat en dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer naar Kaboel, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In dezelfde zin, heeft la Cour nationale du droit d'asile van Frankrijk een persoon afkomstig van Kabul subsidiaire beschermingsstatus verleend wegens het willekeurige geweld in die stad:

(...)

En over personen die naar Afghanistan terugkeren, na een verblijf in Europa :

(...)

Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat het provincie Kabul niet veilig voor de burger zijn. Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in Kabul, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Afghanistan, niet voldoende analyseert werden.

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat :

(...)

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat de provincie Kabul niet veilig is".

2.4. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.5. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog voor het overige geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat het betoog dat verzoeker in het onderhavige verzoekschrift voert omtrent de toepassing van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, zoals weergegeven *sub* 2.1., duidelijk tot stand kwam door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoekers advocaat. In dit betoog wordt namelijk voortdurend gewag gemaakt van “*verzoekster*” en wordt de nadruk gevestigd op verzoeker “*haar kwetsbare profiel (ongeschoolde en opgesloten vrouw)*”, terwijl verzoeker een volwassen man is.

3.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U verklaarde ten overstaan van de DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie Fiche NBMV), namelijk dat u geboren was op 5 juni 2003 (14 jaar en 11 maanden). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 16 mei 2018 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël te Leuven werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid op datum van 16 mei 2018 een leeftijd had van 18 jaar met een standaarddeviatie van zes maanden. De door uw verklaarde geboortedatum viel onder de ondergrens van het medisch onderzoek en kon niet in overweging genomen worden. U werd onder voogdij geplaatst tot 14 november 2018. Op het moment dat u gehoord werd door het CGVS, namelijk op 18 december 2018 stond u niet langer onder voogdij en was u meerderjarig. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien bleek dat u meerderjarig was op het moment dat u gehoord werd. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Bijgevolg wordt het voorgaande geacht niet-betwist en vaststaand te zijn.

Dat verzoeker klaarblijkelijk leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en zichzelf ten onrechte jonger trachtte voor te doen dan hij in werkelijkheid is, vormt bovendien een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden.

3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.6. Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift de nadruk op zijn profiel als jong en ongeschoold persoon en stelt daardoor bijzonder kwetsbaar te zijn. Verzoeker kan, nog daargelaten dat hij blijkens het voorgaande ouder is dan hij eerder voorhield te zijn, echter bezwaarlijk ernstig voorhouden dat ieder jong en ongeschoold persoon in zijn land van herkomst louter ten gevolge van dit gegeven zou dreigen te worden gevisieerd en vervolgd. Noch uit de informatie die verzoeker citeert, noch uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, kan ook maar enigszins worden afgeleid dat het loutere gegeven een ongeschoolde jongeman te zijn zou volstaan om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker dient het bestaan van dergelijke vrees aldus *in concreto* aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt in dit kader dat hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten nadat hij problemen kreeg met de taliban, die hem gedwongen wilden inlijven en hem wilden dwingen in de voetsporen van zijn vader te treden.

Omtrent verzoekers aangevoerde problemen en vrees wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat een gedwongen vorm van rekrutering door de taliban, zoals die door u beschreven werd, haaks staat op de informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier met betrekking tot rekrutering door de taliban (zie: EASO ‘Afghanistan. Recruitment by armed groups’, Landinfo ‘Afghanistan: recruitment to taliban’ en CGVS COI Focus ‘Afghanistan. Rekrutering bij de gewapende oppositie en milities aan overheidszijde’). U verklaarde dat u op een individuele manier onder dwang gerekruteerd werd door de taliban en overgebracht werd naar een opleidingscentrum. Uw moeder werd gevraagd om u te laten terugkeren naar de regio. Toen u aangekomen was in uw regio, werd u diezelfde dag nog opgehaald door vijf of zes gewapende talibanstrijders (CGVS, pg 7). U was op dat moment de enige persoon die door de taliban meegenomen werd en dit was uw allereerste contact met de taliban (CGVS, pg 19). De gewapende personen vroegen u of u met hen wilde meegaan en u antwoordde dat u bij uw familie wilde blijven, uw moeder vertelde hen ook dat het de bedoeling was dat u bij uw familie bleef (CGVS, pg 19). Ondanks uw weigering en het protest van uw moeder, werd u toch meegenomen en opgesloten in een opleidingscentrum van de taliban. De volgende dag moest u meteen aan uw training beginnen en toen u na twee dagen niet meer wilde meedoen omdat u erg moe was, werd u gevraagd waarom u niet mee deed en werd u geslagen met een geweer (CGVS, pg 8). Nadat u het trainingskamp verliet en niet meer terugkeerde, werd uw moeder door de taliban gecontacteerd en werd haar gezegd dat ze uw jongere broer in uw plaats zouden meenemen, als u niet terugkeerde (CGVS, pg 21). Uit uw verklaringen komt het rechtstreeks gedwongen karakter van de rekrutering dan ook zeer duidelijk naar voor.

Welnu, uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban slechts in zeer uitzonderlijke gevallen zijn toevlucht neemt tot het rekruteren van strijders onder een vorm van directe dwang. Rekrutering door de taliban wordt doorgaans niet gekenmerkt door dwang, bedreigingen en geweld. De taliban wordt vooralsnog niet geconfronteerd met een tekort aan rekruten, zodat er geen nood is aan gedwongen rekruteringen. Er blijken voldoende gemotiveerde vrijwilligers te zijn. De taliban maakt gebruik van verschillende strategieën om ervoor te zorgen dat zij over voldoende manschappen kunnen blijven beschikken. In hoofdzaak rekruteert de Taliban via traditionele netwerken en georganiseerde activiteiten gerelateerd aan religieuze instellingen. Zo worden er op regionaal niveau, binnen traditionele netwerken overeenkomsten gesloten met plaatselijke leiders en ouderen om strijders te voorzien, en worden kinderen en jongeren geleidelijk voorbereid op een positie binnen de taliban bijvoorbeeld via een opleiding aan een madrassa's (koranscholen). De taliban maakt tevens veelvuldig gebruik van het internet en sociale media om hun boodschap te verspreiden en rekruten aan te trekken. Ook tracht de taliban actief om leden van de ANSF (Afghan National Security Forces) te doen overlopen en hun zijde te kiezen, nu ze meer nood hebben aan strijders met een militaire achtergrond. Daarnaast is het belang van mobiele elite-troepen binnen de taliban toegenomen, waardoor er minder nood is aan strijders die lokaal gerekruteerd worden. In deze context is het erg onwaarschijnlijk, dat u wel op een dergelijke, gedwongen manier gerekruteerd werd door de taliban. Het ging om uw eerste contact met de taliban en u werd op geen enkele manier voorbereid op een eventuele toekomstige positie als talibanstrijder. U had voordien geen enkele interesse vertoond in de taliban. De vraag om u aan te sluiten bij de taliban kwam dan ook uit het niets. U had daarenboven geen bijzondere vaardigheden die het voor de taliban

interessant zou maken om u in te lijven. U verklaarde namelijk dat u behalve het helpen van uw oom bij zijn landbouwactiviteiten – uw oom bezat boomgaarden en teelde groenten - geen andere activiteiten had in Afghanistan (CGVS, pg 9). Als kind had u slechts ongeveer zes maanden, voordat u op de leeftijd van 6 à 7 jaar naar uw oom Wazir in het district Paghman vertrok, les gevolgd in de plaatselijke moskee (CGVS, pg 9), hierna genoot u geen enkele vorm van (religieus) onderwijs meer.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hij erkent integendeel dat gedwongen rekrutering door de taliban zeldzaam is. Dat de taliban verzoeker, die niet eens in de regio verbleef, individueel zouden hebben benaderd en hem uit het niets en op een dermate rechtstreekse en gedwongen wijze zouden hebben ingelijfd, is gelet op de voorliggende informatie op zich in het geheel niet aannemelijk.

Waar verzoeker dit alsnog aannemelijk tracht te maken door te wijzen op het talibanverleden van zijn vader, dient te worden opgemerkt dat hieromtrent in de bestreden beslissing vooreerst terecht gesteld wordt:

“U kon tijdens het gehoor geen overtuigende en concrete verklaringen aanbrengen, die het alsnog aannemelijk maken dat de taliban in uw geval wel tot een dergelijke vorm van gedwongen rekrutering zou overgegaan zijn, wel integendeel:

Uw enige link met de taliban zou uw vader geweest zijn. Uw vader zou niet enkel mullah geweest zijn in de moskee, maar zou ook bij de taliban aangesloten geweest zijn. De talibanstrijders in het trainingskamp zouden u verteld hebben dat uw vader een goede persoon was, en dat hij goed met hen had gewerkt en dat u de plaats van uw vader diende in te nemen (CGVS, pg 19). Het feit dat uw vader bij de taliban was, zou aldus de reden zijn dat u zich nu diende aan te sluiten. U kon echter dermate weinig vertellen over uw vader als talibanstrijder, dat u er niet in geslaagd bent zijn profiel als talib aannemelijk te maken, waardoor de reden waarom ze u specifiek wilden rekruteren komt te vervallen. U wist niet wanneer uw vader zich aangesloten had bij de taliban (CGVS, pg 9). U had geen idee wat de taak van uw vader was binnen de taliban. U wist niet wie de commandant van uw vader geweest was (CGVS, pg 10). Behalve Qari N. (...), die een vriend van uw vader zou geweest zijn, kon u niemand anders noemen die samen met uw vader bij de taliban aangesloten was. U had ook geen idee of er nog andere collega's van uw vader verdwenen waren of gestorven waren in de periode dat uw vader verdween (CGVS, pg 10). Uw vader zou nooit iets verteld hebben over zijn werk bij de taliban. Hij zou aan uw moeder enkel gezegd hebben dat hij naar de moskee ging en in de moskee werkte bij de strijders. U zou hij helemaal niets verteld hebben. Het lijkt merkwaardig dat een vader zijn zoon niet zou voorbereiden, indien deze zoon hem mogelijks zou moeten opvolgen binnen de taliban. Uw verklaring hiervoor was dat u niet bij uw ouders woonde, maar wel bij uw oom. U hoefde echter niet noodzakelijk bij uw vader te wonen om enige voorbereiding te krijgen van uw vader. Indien hij uit ideologische overtuiging lid was van de taliban, wat er alle schijn van heeft aangezien u verklaarde dat hij een religieuze opleiding kreeg tot mullah (CGVS, pg 11), is het des te merkwaardiger dat uw vader nooit met u, zijn oudste zoon, over de taliban zou gesproken hebben. U stelde dat u uw vader erg weinig zag, misschien maar om de drie of vier jaar, maar dan nog blijft het vreemd dat uw vader nooit ook maar iets over de taliban zou verteld hebben (CGVS, pg 10). Uit uw verklaringen bleek trouwens dat u geregeld contact had met uw moeder en dat u kon telefoneren zodat het zeker niet onmogelijk was voor uw vader om met u te praten. De talibanstrijders in het trainingskamp zouden u kennelijk ook geen concrete informatie gegeven hebben over uw vader. Ze zouden enkel gezegd hebben dat uw vader een heel goede persoon was en dat hij goed met hen werkte, meer kwam u niet te weten (CGVS, pg 8). Het is weinig aannemelijk dat de taliban enerzijds zou eisen dat u de plaats van uw vader in neemt en dat zij u anderzijds niets concreets zouden vertellen over uw vader, wat hij voor hen gedaan had, wat zijn concrete rol was binnen de taliban en hoe u in zijn voetsporen kon treden. Een dergelijke summiere uitleg over uw vader kon u toch maar weinig motiveren en op die manier had de taliban slechts een kleine kans dat zij van u een overtuigde strijder konden maken.

De geloofwaardigheid van het profiel van uw vader wordt niet enkel aangetast door uw manifest gebrek aan kennis en de weinig aannemelijke verklaringen hiervoor, maar ook doordat het niet plausibel lijkt dat u pas kort voor uw vertrek te weten kwam dat uw vader talib was geweest. U verklaarde dat u juist voor uw vertrek uit Afghanistan te weten kwam dat uw vader lid was geweest van de taliban (CGVS, pg 8). Uw moeder zou u dit verteld hebben en u begreep in het trainingskamp dat uw vader bij de taliban was (CGVS, pg 8). Voordien wist u niet dat uw vader talib was (CGVS, pg 8). Uw vader is echter volgens uw verklaringen twee jaar voor uw vertrek verdwenen en wellicht overleden (CGVS, pg 4). Twee of drie weken na de verdwijning van uw vader, sprak uw moeder met Qari N. (...) om te vragen of hij iets wist over uw vader (CGVS, pg 9). Voorts verklaarde u dat jullie dachten dat hij overleden was toen het duidelijk werd dat hij voor de strijders werkte (CGVS, pg 10) en dat jullie een begrafenis organiseerden (CGVS, pg 5). Sinds de verdwijning van uw vader krijgt uw moeder om de drie of vier maanden een bedrag van 4000 of 5000 roepies van qari N. (...). Daarbij is het in Afgaanse dorpen doorgaans goed

geweten wie de plaatselijke talibanleden zijn, zeker indien het dorp onder controle staat van de taliban, wat in uw geboortedorp Ghonda khel het geval zou zijn (CGVS, pg 10) en duidt de aanspreking 'qari' (iemand die de Koran kan reciteren) in vele gevallen op een lid van de taliban, net zoals andere religieuze titels zoals mullah of mawlawi. In dergelijke omstandigheden zou u toch al vroeger moeten begrepen hebben dat uw vader lid was van de taliban. Uw bewering dat u pas net voor uw vertrek te weten kwam dat uw vader talib was, komt dan ook niet geloofwaardig over."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Net omdat zijn vader zo een belangrijk lid zou zijn geweest van de taliban en indien het daadwerkelijk de bedoeling was dat hij diens functie zou overnemen, kon worden verwacht dat verzoeker hierop reeds veel eerder en vanop jongere leeftijd zou zijn voorbereid door zijn vader en diens omgeving. Dit geldt des te meer nu aangenomen kan worden dat zijn vader, als belangrijk talibanfiguur, in het vizier zou hebben gelopen van de Afghaanse autoriteiten en bijgevolg een groot risico liep om te worden gevisieerd of vervolgd, zodat verwacht kon worden dat hij hiervoor zijn voorzorgen zou hebben genomen, onder meer door zijn opvolger klaar te stomen. Eveneens kon worden verwacht dat verzoeker na het overlijden van zijn vader eerder zou zijn benaderd door de vrienden en collega's van zijn vader, zou zijn ingelicht over diens precieze taken en connecties en zou zijn op de hoogte gebracht van het gegeven dat hij geacht werd zijn vader op te volgen en deze taken over te nemen. Minstens kon worden verwacht dat de taliban, gezien zijn vader zou zijn verdwenen naar aanleiding van een incident waarbij deze weigerde om te bidden voor een soldaat van het Afghaanse leger en aangenomen kan worden dat de Afghaanse overheid hier voor iets tussen zat, nadien eerst verzoekers loyaliteit zouden hebben trachten te winnen door hem in te lichten omtrent de functie en de activiteiten van zijn vader en door te benadrukken dat (personen gelinkt aan) de overheid waarschijnlijk achter diens verdwijning zat(en), in plaats van hem uit het niets, gewapenderhand en met een zak over zijn hoofd te ontvoeren en hem zonder diepgaande uitleg en tegen zowel zijn eigen wil als deze van zijn familie te dwingen zijn opleiding aan te vatten en zelfs mishandelingen te ondergaan. Aldus is het niet aannemelijk dat verzoeker nooit eerder zou hebben geweten dat zijn vader een belangrijk lid van de taliban was, nooit eerder zou zijn voorbereid op zijn toekomstige taak en op dergelijke wijze werd gedwongen toe te treden tot de taliban.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Het onwaarschijnlijk karakter van uw vluchtrelaas wordt nog beklemtoond, doordat u op dergelijke eenvoudige wijze het trainingskamp van de taliban kon verlaten. Nadat u eerst met veel machtsvertoon en onder dwang werd meegenomen naar het opleidingscentrum van de taliban en u daar moest deelnemen aan de trainingen, mocht u twee dagen later zonder enige begeleiding terug keren naar huis. U zou moe geweest zijn van de trainingen en u zou een slag gekregen hebben van een talib. Qari N. (...) zou vervolgens vastgesteld hebben dat u er niet goed uit zag en zou u toelating gegeven hebben om voor twee dagen naar huis te gaan. Daarna moest u terugkomen. U werd naar het dorp gebracht en de talibs die u gebracht hadden, vertrokken weer. U werd naar het huis van uw moeder gebracht door een dorpling, vermits u de weg niet goed kende in de regio (CGVS, pg 21). Hoe en waar u moest terugkomen was onduidelijk, want u kende de locatie van het trainingskamp niet (CGVS, pg 8). Het is totaal onaannemelijk dat de taliban, na alle moeite die ze gedaan hadden om u in te lijven, u gewoon naar huis lieten terugkeren. Zelfs al zou u gewond zijn, dan kon de taliban u verzorgd hebben in hun eigen medische faciliteiten, waarover zij zoals u verklaarde wel degelijk beschikten (CGVS, pg 20). Erop gewezen dat uw relaas weinig logisch over kwam, was uw enige verklaring dat het om een vriend van uw vader ging (Qari N. (...)) en dat ze niet dachten dat u zou weg lopen, omdat u zelf naar het dorp gekomen was op hun verzoek (CGVS, pg 20, 21). Het lijkt wel erg naïef dat de taliban niet zou vermoeden dat u zou vluchten, aangezien u toen u van thuis uit werd meegenomen, gezegd had dat u niet wilde mee gaan, dat u bij uw familie wilde blijven."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat de taliban ervan zouden zijn uitgegaan dat hij zich bij hen wilde aansluiten en in de voetsporen van zijn vader wilde treden, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en strookt geheel niet met hun eerdere handelswijze en de door verzoeker geschetste context. Gezien zij verzoeker eerder gewapenderhand en met een zak over zijn hoofd hadden meegenomen, dit duidelijk tegen zijn zin en deze van zijn familie, gezien zij verzoeker op deze wijze dwongen om zijn opleiding aan te vangen en gezien verzoeker tijdens deze opleiding bovendien werd mishandeld, is het totaal niet aannemelijk dat zij verzoeker, ondanks dat zij hem evenzeer konden verzorgen in de eigen faciliteiten, vervolgens eenvoudigweg naar huis lieten gaan, en dit zonder enige begeleiding en toezicht, zodat hij zonder enig probleem kon vluchten.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Daarnaast was het opvallend dat uw moeder onder druk zou gezet worden om u te laten terugkeren, maar dat er nu al geruime tijd, niets meer gebeurd is. U vernam dat uw moeder onder druk werd gezet om u te laten terugkeren, dat ze haar vroegen waar u verstopt was en dat er gedreigd werd om uw

jongere broer H. (...) mee te nemen in uw plaats (CGVS, pg 18). De laatste keer dat uw moeder onder druk gezet werd, was toen u in Bulgarije was (vingerafdrukken genomen op 21 oktober 2016, zie Eurodac search result). In het voorjaar van 2017 vertrok u naar Griekenland, vermits u verklaarde dat u ongeveer een jaar in Griekenland verbleef en u in mei 2018 in België aankwam. Op 4 juli 2017 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland (zie Eurodac search result). Dat maakt dat er gedurende anderhalf jaar niets meer zou gebeurd zijn. Uw moeder werd kennelijk niet meer lastig gevallen, hoewel ze nog steeds in het dorp woont, en uw oom, die u geholpen heeft om Afghanistan te ontvluchten, kreeg ook geen problemen (CGVS, pg 21). Uw moeder had de taliban nochtans verteld dat uw oom u weg gestuurd had (CGVS, pg 21). Het verdere verloop van uw problemen na uw vertrek komt dan ook weinig logisch over.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.

Verzoeker kan met de louter algemene, niet nader uitgewerkte bewering dat verweerder steeds de voor hem meest nadelige interpretatie zou hebben gehanteerd geen afbreuk doen aan de veelheid aan voormelde, concrete motieven.

Het door verzoeker neergelegde identiteitsdocument, met name de taskara van zijn broer (administratief dossier, map 'documenten'), kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld. U verklaarde immers dat u sinds de leeftijd van zes of zeven jaar in het district Paghman van de provincie Kabul woonde en dit bij uw oom W. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt (CGVS, pg 4, 5 en 6). Uit niets blijkt dat u niet naar het district Paghman zou kunnen terugkeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612 , vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de

provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Kabul.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij verwijst naar de richtlijnen van UNHCR van 2018, dient te worden opgemerkt dat hij deze richtlijnen noch hun vindplaats aanreikt. Hoe dan ook blijkt uit hetgeen verzoeker omtrent deze richtlijnen stelt, met name dat Kabul(-stad) blijkens deze richtlijnen niet langer geschikt zou zijn als intern vestigingsalternatief, niet dat de situatie in de provincie Kabul zou beantwoorden aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de beoordeling of een bepaalde plaats als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd spelen namelijk ook andere overwegingen dan de veiligheidssituatie, zoals de humanitaire situatie en de situatie specifiek voor interne ontheemden, een rol.

Hoe dan ook ligt zowel hetgeen verzoeker stelt omtrent de voormelde richtlijnen als de overige, door verzoeker geciteerde informatie, volledig in lijn met en doet deze bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie. Ook uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt namelijk dat het gros van de burgerslachtoffers in verzoekers provincie te betreuren valt in Kabul-stad. Eveneens blijkt hieruit de typologie en het doelgerichte karakter van het geweld zoals omschreven in de bestreden beslissing. Voor het overige heeft de door verzoeker geciteerde informatie en rechtspraak nagenoeg volledig betrekking op de situatie specifiek voor Kabul-stad en niet voor het district Paghman, waarvan verzoeker afkomstig is. Aldus kan verzoeker met deze informatie geen afbreuk doen aan de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier die betrekking heeft op de situatie specifiek voor dit district. Uit deze informatie blijkt genoegzaam dat zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers in dit district laag is en dat de situatie aldaar de inwoners van dit district er niet toe aanzet om de regio te verlaten.

De veiligheidsanalyse gemaakt door verweerder wordt verder bevestigd in de middels een aanvullende nota van verweerder van 22 augustus 2019 aangebrachte rapporten, COI en Country Guidance, van EASO van mei 2018 en juni 2019.

Waar verzoeker citeert uit informatie omtrent de moeilijkheden waarmee sommige personen die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan dreigen te worden geconfronteerd, kan tot slot worden opgemerkt dat verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt dat hij met dergelijke problemen te maken zou krijgen indien hij zou terugkeren naar Paghman. Hij is namelijk van aldaar afkomstig, verbleef er in het verleden sedert hij klein was en tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst bij zijn oom, hielp deze oom bij diens landbouwactiviteiten en staat nog met deze oom in contact. Aldus laat niets vermoeden dat verzoeker zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw bij deze oom zou kunnen vestigen.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT